

Лілея

Микола Руденко

Де небо зажурилось над землею,
Де голос пташки завмирає в кленах,
Серед латаття водяна лілея —
Мов білий Сіріус між хмар зелених.

Але щоб дух людський у неспокої
Дістав наснагу від її цвітіння —
Серед намулу й гнилизни слизької
Повинно в муках корчитись коріння.

Раніш далеко від людського ока
Вона з коріння візьме лушу білу —
Лише відтак її мета висока
Підійме на поверхню, вже дозрілу.

Тож хай отам, де вільне сонце гріє,
Де люди звикли до безкарних творень,
Моя духовна квітка заяскріє —
Бо родить нині
Тільки чорний корінь.